

MSB 317

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

Drie slag en Handelingen 7 is uit

door Candace Davis

God hanteert verschillende manieren om de mensheid te besturen. De ene, de Handelingenperiode voor Israël, houdt in dat God ingrijpt met beloningen en straffen op basis van gehoorzaamheid aan zijn geboden zoals vastgelegd in de Wet van Mozes. De andere, de bedeling der genade voor vandaag, richt zich in gelijke mate op alle volken en houdt in dat God alleen ingrijpt wanneer Hij pure genade, gunst en barmhartigheid kan schenken aan hen die dat niet verdienen. Onder dit bestuur wordt de mensheid aan zichzelf overgelaten.

Vervolgens zijn er verschillende stromingen in de leer. Eén stroming (Handelingen 28) leert dat de Handelingenperiode gedurende het hele boek Handelingen van kracht was, totdat deze in Handelingen 28:28 definitief werd beëindigd (**“Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezond is; die zullen dan ook horen!”**).¹ Hier wijzigde God zijn werkwijze van het Koninkrijk naar de Genade.

De andere stroming leert dat Gods periode van de Handelingen slechts tot Handelingen 7 duurde – toen Israël ten val kwam door de steniging van Stefanus. Daarna nam de periode van de Handelingen geleidelijk af, totdat deze aan het einde van de Handelingen volledig was verdwenen.

¹ Tenzij anders vermeld, zijn de citaten uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG.

Hier komt de overlapping van Gods bedelingen om de hoek kijken. “De Handelingen 7-visie” is de leer dat Gods bedeling van genade begon halverwege Handelingen, toen God Paulus redde op de weg naar Damascus. Vanaf dat moment kwam de bedeling van genade in een stroomversnelling, terwijl de periode van Handelingen vervaagde; beide bedelingen waren volgens “de Handelingen 7-visie” gelijktijdig in werking. Ze overlaptten elkaar.

Maakt dit überhaupt iets uit? Ja, als we de wil van God en Gods bestuur specifiek voor ons willen begrijpen. Efeziërs 5:17, **“Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de wil des Heren is.”**

Een belangrijk verschil tussen de twee leerstellige stromingen draait om de vraag of Israël in Handelingen 7 ten val komt, waardoor plaats wordt gemaakt voor Gods nieuwe bedeling der genade. Laten we dit dus eens nader bekijken – “de Handelingen 7-visie” maakt gebruik van een ‘honkbalmetafoor’ om de gebeurtenissen rond Israël in Handelingen 7 te beschrijven.

Eerste slag: Israëls eerste slag was toen het de profeten die naar het volk waren gezonden, verstootte en uiteindelijk Johannes de Doper doodde – waarmee hij God de Vader heeft verworpen;

Tweede slag: Israëls tweede slag was bij de kruisiging van Christus – waarmee hij God de Zoon heeft verworpen;

Derde slag: Israëls derde en laatste slag was in Handelingen 7 toen het Stefanus stenigde – waarmee hij God de Heilige Geest heeft gelasterd en verworpen.

“De Handelingen 7-visie” haalt ook de Schrift aan om de val van Israël te bevestigen. Laten we deze gedeelten zelf onderzoeken en Schrift met Schrift vergelijken.

Val en verdwijning

Romeinen 11:11-12 spreekt over een struikelen, een val en een vermindering. Hier volgt de tekst met de interpretatie van “de Handelingen 7-visie” tussen haakjes:

“¹¹ Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld (over het kruis gestruikeld), dat zij wel vallen (door God terzijde te worden geschoven) moesten? Volstrekt niet! Door hun val (later, terzijde gezet worden door God bij de steniging van Stefanus) is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken. ¹² Betekent nu hun val (hun terzijde worden geschoven door God bij de steniging van Stefanus) rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid!”

Laten we nu eens kijken naar hetzelfde gedeelte, ditmaal geïnterpreteerd aan de hand van de oorspronkelijke Griekse definities, tussen haakjes:

“¹¹ Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen (Grieks: *PIPTŌ*, van een hoogte vallen, neerstorten) moesten? Volstrekt niet! Door hun val (Grieks: *PARAPTŌMA*, afdwalen of afwijken van de waarheid of gerechtigheid, een misstap begaan) is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken.

Hier is een detail dat gemakkelijk over het hoofd wordt gezien. Het woord “vallen”² komt twee keer voor in dit gedeelte, maar elk is vertaald vanuit een ander Grieks woord, met een andere betekenis:

¹² Betekent nu hun val (Grieks: *PARAPTŌMA*, afdwalen of afwijken van de waarheid of gerechtigheid, een misstap begaan) rijkdom voor de wereld en hun tekort (Grieks: *HĒTTĒMA*, nederlaag, mislukking, fout) rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid!”

² In de *Authorized Version* zijn de woorden die in NBG51 met ‘vallen’ en ‘val’ zijn vertaald beide ‘fall’.

Op basis van het Grieks is Israël niet geleidelijk verdwenen;³ het is weliswaar afgedwaald van Gods waarheid en heeft niet aan Gods verwachtingen voldaan, maar het bleef zijn volk gedurende de hele Handelingentijd.

Wijngaard

Een gelijkenis in Lucas 13:6-9 vormt het belangrijkste bewijs voor de val van Israël halverwege de Handelingentijd. De gangbare interpretatie staat tussen haakjes.

“⁶ En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand (God) bezat een vijgeboom (Israël), die in zijn wijngaard was geplant, en hij kwam om vrucht daaraan te zoeken en vond er geen. ⁷ En hij zeide tot de wijngaardenaar: Zie, het is nu al drie jaar (de aardse bediening van Christus), dat ik vrucht aan deze vijgeboom kom zoeken en ik vind ze niet. Hak hem om! Waarom zou hij de grond nutteloos beslaan? ⁸ Hij antwoordde en zeide tot hem: Heer, laat hem nog dit jaar staan, ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen, ⁹ en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, (dan is het goed,) maar anders, dan moet gij hem omhakken (Israël krijgt een uitstel van een jaar om vruchtbaar te zijn, tot vroeg in het boek Handelingen).”

Voordat we deze interpretatie ‘groen licht’ geven, laten we Schrift met Schrift vergelijken. Merk op dat de setting voor deze gelijkenis een wijngaard is. Een zoekopdracht op ‘wijngaard’ levert twee Schriftgedeelten op waarin een wijngaard wordt gebruikt om de natie Israël te symboliseren: Psalm 80 en Jesaja 5. Laten we hiermee terugkeren naar onze gelijkenis en een vervanging maken. Laten we zeggen dat Israël wordt gesymboliseerd door de wijngaard, niet door de vijgenboom. Nu moeten we nog de identiteit van de vruchteloze vijgenboom bepalen

Vijgenboom

Het antwoord vinden we in een andere gelijkenis in Mattheüs 21:33-45. Ook hier zien we weer een wijngaard, die hoogstwaarschijnlijk Israël symboliseert. Hier huurt een landeigenaar (God) pachters in om in zijn wijngaard te werken. Bij de oogst stuurt de landeigenaar zijn vertegenwoordigers (profeten) om de vruchten bij de pachters op te halen, maar zij slaan er één, doden er één en stenigen een ander. Vervolgens stuurt de landeigenaar een grotere groep met hetzelfde resultaat. Uiteindelijk stuurt hij zijn zoon (Christus) om de vruchten in ontvangst te nemen, maar de pachters doden ook hem. De volgende verzen wijzen op de identiteit van de pachters:

“⁴³ Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk (de regering, de heerschappij) Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt. ⁴⁴ En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden, en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen. ⁴⁵ En toen de overpriesters en de Farizeeën zijn gelijkenissen hadden gehoord, begrepen zij, dat Hij hen bedoelde.”

Daar staat het: de overpriesters en de Farizeeën, de leiders van Israël, zal hun gezag ontnomen worden. In antwoord op de vraag naar de identiteit van de vijgenboom in Lucas 13: het zijn deze hogepriesters en Farizeeën die door de vijgenboom worden gesymboliseerd. Het zijn deze goddeloze leiders die nog één laatste kans krijgen om Israël (de wijngaard) te besturen zoals God het verwacht. Anders zullen zij worden omgehakt, zoals de gelijkenis in Lucas zegt.

Volk

Vervolgens gaan we op zoek naar het volk dat de vruchten wél voortbrengt (Matt.21:43, dat is het volk waaraan God de heerschappij zal geven die aan de overpriesters en Farizeeën is ontnomen).

In Mattheüs 16:16-19 waarschuwt Jezus zijn discipelen voor de verkeerde leer van de Farizeeën en Sadduceeën, die zojuist van Jezus hadden geëist dat Hij Zichzelf zou bewijzen door hun een teken uit de hemel te tonen. Jezus heeft al talrijke wonderen verricht en is niet van plan zich te buigen voor deze goddeloze leiders. Petrus daarentegen heeft geen aanvullend bewijs nodig en zegt: **“¹⁶ Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God! ¹⁷ Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want**

³ St.Vert. heeft ‘vermindering’; *Authorized Version*: ‘diminishing’ (afnemend, verminderend).

vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is. ¹⁸ En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente (de vergadering van eruit-aangestelden) bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. ¹⁹ Ik zal u de sleutels (het gezag) geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.”

Hier hebben we het. De gezagsposities in het Koninkrijk van God, weggenomen van de goddeloze leiders, zullen worden gegeven aan de Twaalf Apostelen met Petrus aan het hoofd, die in Handelingen die Joden besturen die geloven dat Jezus hun Messias is, en een volk vormen dat de vruchten voortbrengt die God verwacht. **Dat** is het volk van Mattheüs 21.

Het lasteren van de heilige Geest

Een laatste blik op de Schrift doet ons terugdenken aan de ‘**Derde slag**’ van eerder, waarin wordt beweerd dat Israël de heilige Geest heeft gelasterd toen het Stefanus, die vervuld was van de heilige Geest (Hand.7:55), heeft gestenigd. In Marcus 3:28-30 vinden we de eigen definitie van de Bijbel voor het lasteren van de heilige Geest. Hier beschuldigen de schriftgeleerden Jezus ervan wonderen te verrichten door de kracht van Beëlzebul, de overste der boze geesten, en niet door de kracht van de heilige Geest. We vinden onze definitie voor het lasteren van de Heilige Geest in vers 30. Vrij vertaald: het is wanneer je de duivel de eer en heerlijkheid toekent voor een wonder dat verricht is door de kracht van de heilige Geest. Het heeft niets te maken met het doden van Stefanus of wie dan ook.

Het moet duidelijk zijn dat Israël niet ten val komt in Handelingen 7. Het dwaalt slechts af van Gods verwachtingen voor het land (“ten val komen”, Grieks: *PARAPTŌMA*, afdwalen of afwijken van de waarheid of gerechtigheid). Het zijn veeleer de goddeloze leiders van Israël – de overpriesters en Farizeeën – die worden verstoten en vervangen door de Twaalf Apostelen, die samen met de Joden die geloofden dat Jezus hun Messias was, in Handelingen een nieuw vruchtbaar volk vormen.

Dit brengt ons bij één conclusie: aangezien Israël niet halverwege Handelingen ten val is gekomen, gebeurde dat evenmin met Gods bedeling van het Koninkrijk voor Israël. Dienovereenkomstig verscheen Gods bedeling van genade niet halverwege Handelingen om die van het Koninkrijk te vervangen, maar verscheen deze in Handelingen 28:28, precies zoals de Handelingen 28-groep beweert.

Ik kijk naar de honkbalwedstrijd op televisie. Onze werper heeft zojuist een slagman uit Detroit uitgeschakeld. ‘Eerste, tweede, derde slag: je bent uit!’ Op basis van Schriftteksten die een val van Israël halverwege Handelingen tegenspreken, moet ik concluderen dat, als het om regels gaat, ‘Drie slag, je bent uit’ op het honkbalveld moet blijven en uit de Bijbel moet worden geweerd.

Gepubliceerd in april 2017